

EL PRIMER gran NO ple d'apoderament!

Un relat de: [Romy Ros](#)

El meu record es belluga al voltant del darrer trimestre del 2008. El meu NO potent a una branca de la família.

Va ser entre el pont de la Puríssima i aquell Nadal. Vaig dir NO com qui fa un crit d'alliberament i un acte de reafirmació. Per primer cop en 22 anys: es va iniciar aquí el camí cap a la meva reafirmació i el meu apoderament. A partir d'aquí comença la meva recuperació emocional: vaig recuperant les regnes de la meva vida, de les meves intuïcions i les meves accions van encaminades cap a la realització dels meus somnis. Sí, és l'inici de la meva recuperació.

Què va passar?

Portàvem cinc anys seguits que per Nadal anàvem a Berga. Cada any esperant que la meva parella em consultés i ell sempre es comprometia amb la seva mare per anar el Nadal allà i avançant-se a que ho parléssim primer entre nosaltres. Res a la seva! Recordo que el Nadal del 2007 li vaig dir que ja que s'havia compromès aniríem a casa de sa mare però que a l'any vinent tocava Tortosa. Que faríem un any a cada lloc, perquè fins ara la situació no havia estat justa. Així vam quedar.

I van arribar les dates properes al Nadal del 2008. La sra. Núria, la seva mare, donava per fet que aniríem com cada any per les dates festives. Lògicament, ell, no havia dit res dels plans pactats. Així que quan jo vaig dir que aquell any tocava Tortosa, vam tenir un drama:

- Ens deixeu penjats. Precisament l'any que ha mort el teu pare. I no ho faig per mi, ho faig pels teus germans. Ella es una bruixa i una mala pècora que et mana... La família d'ella no us trobarà a faltar perquè són molts...

No recordo quantes frases més vaig sentir o va sentir la meva parella. Sé que per mi van arribar els retrets i les males cares. Els silencis feridors cap a mi i les actitud de convertir-me en invisible. Ja tant era!

Aquest va ser el preu que vaig haver de pagar. A partir d'aquí vaig veure clar que ensenyar les dents, per molt assertiva que volgués ser, no canviaria la meva relació amb aquella família. Jo només interessava si feia la seva voluntat: els meus desitjos o les meves necessitats poc importaven, ni llavors, ni ara. Ja no m'importa i ja no intento justificar-me. No cal.

He guanyat el recobriment de la meva autoestima. He guanyat el meu respecte envers jo mateixa. He vist les cares de tots els que simulaven apreciar-me i ja tinc suficient. Ara escric amb llibertat, pinto i faig activisme en causes que m'il·lusionen. Això és el que guanyat. I em sento orgullosa i cada cop més... Tres voltes rebel !

Romy Ros

8 de desembre de 2018